

(המשך מעמוד 17)
בעיקר באמצעות הפונת מחזור הכספים ושער הריבית, תחת הסיכמה של מייחמה באינפלציה. לב ליבה של הסטנפלציה הוא הי תהליך של קיטוב ההכנסות, וזאת גם הפיכה ששומרים עליה. זאת ועוד. צריכים להבין שהאינפלציה, ההורסת את המשק וכל חלקה טובה בי חברה ניוונה מקיטוב זה של ההכנסות.

שכר יאלי גבוה הוא מאבק יעיל באינפלציה

היא ניוונה מריווחי האינפלציה שנוצרים באמצעותה ודוחפים את המחירים למעלה. ריווחי אינפלציה אלה נעשים על חשבון השכר הנמוך. ניסוח זה, שהרבה כלכלנים לא מסכימים לו, אינו אלא ניסוח אחר של התופעה החברתית שעליה דיברנו קודם, דהיינו: ההתעשרות של המיעוט מת בצעת על חשבון ההידלדרות של הרוב, במיוחד בתנאים של תוצרי-לאומי קבוע. אין אריב יותר גדול לאינפלציה מאשר הי עלייה בשכר הריאלי. המסקנה החברתית הישירה היא זו: רק משק המתנהל בהתאם לי אינטרסים של העובדים השכירים — אלה המתנגדים לקיטוב ההכנסות ומעוניינים בשכר ריאלי גבוה — מפוגג את ערכה האמרי, לעובד לעבודה את ערכה האמרי, לעובד את גאוותו, ולחברה שלנו את פרי צופה האנושי.

הכל תלוי בעובדים

נחנו ניצבים על סף עידן השלום. שיתוף הפעולה באיזור וההשתחררות מן הנטל הביטחוני הכבד בעתה, טומנים בחובם סיכויים עצומים של פריחה כלכלית וצדק חברתי. אך אם לא ייפסק תהליך קיר טוב ההכנסות, ירדו כל הסיכויים לטמ ין. אם כי הנטל הביטחוני הובא פעמים אינספור כסיבה לצרות שלנו, הרי ידוע שיש הרבה ארצות בעולם, עשירות באר צרות מאיתנו, שגם בלי נטל ביטחוני סובלות מכלכלה דלה ומחברה רעועה, דווקא בגלל חלוקת ההכנסות.

המפתח לפריחה כלכלית, לבריאות משקית ולחברה צודקת מצוי בידי מעמד העובדים השכירים, ובכוח השפעתו על מהלך הענייני נים. אך לשם הצלחה, לשם הישג עיה כי תבוא, חייבים העובדים להאמין בצידוקתם, כזוהי האני טרסים שלהם ושל החברה. העובדים שלנו הם אחראים ואהבי-מדידת עד כדי כך, שרבים מהם מאמינים — כפי שמספרים לנו הש"כב והערכ, לפי תורות מכלולות ירועות — שהשכר הגבוה הוא דרעת המשק, אמונה כוזבת זו משיקת את העובדים, מצבנו הכלי כלי והחברתי מחמיר, מצבנו הרוח ירוד והחששות והדאגות מתפשטיים.

צריכים להבין, שאין אנו יכולים להרשות לעצמנו שכר נמוך; שמחירים גבוהים לדירות הם עיוות, שגם אותו אין אנו יכולים לים להרשות לעצמנו. אין אנו יכולים להרשות, שבראש סולם העדיפויות של הי משק יעמדו העסקים הפיננסיים, התיווך והקבלנות, ורק בסוף — הייצור והעבודה. שינוי העדיפויות האלה הוא תנאי להפסקת האינפלציה ולנינונה של חברה יציבית וצודקת. אם נבין דברים אלה ונשכיל לפי עול לפיהם, נוכח הפוך את השנה היציב לעצמאות ישראל לשנת מיסבינה בחיינו, גם כמכללה וגם כחיי רה, עי סף תקופת השלום. הכי תלוי בעובדים השכירים ובאמונתם.

במדינה

חקלאות

שעיר לעזאזל

הסירת הירוקה ממשיכה

דרדוף עיזים שחורות

ורועי-צאן ברואים

הם התחילו להכות אותי בכל חלקי גופי. חטפתי מכה חזקה בפנים ואיבדתי את ההכרה. כשהתעוררתי לא מצאתי את העדר שלי — 66 עיזים נעלמו, כאילו בלעה אותם האדמה. כך תיאר השבוע פארס מרוואח בוריא את סיפור פגישתו הראשונה עם אנשי הסירת הירוקה, לפני כחצי שנה.

פארס בן ה-60, רועה בן רועים, מת גורר עם אשתו ועשרת ילדיו בקירבת הכפר אום-אל-פחם, ליד כביש חדרה-עפולה, בבית רעוע הכולל רק שני חדרים. "כשהייתי ילד קטן", נזכר בוריא, "נהגתי לצאת עם אבי לרעות את הצאן, אהבתי את השדות ואת העיזים. שהיו מקור הפרנסה של המישפחה כולה. באותם הימים לא היו בעיות, ואיש לא הפריע לנו לנוע עם עדרינו". הצרות החלו, לדבריו, לפני כחצי שנה, והם נמשכות עד עצם היום הזה. הובלתי

רועה בוריא

שני ג'יפים ומשאיות

את העדר בשדות שליך כבר גליסוקן. נזכר הרועה, שפניו יבשו מן המשמ ומן הרוח. לפתע הגיחו למקום שני ג'יפים ומשאיות, מתוכם פרצו כעשרה אנשים. ללא דין ודברים, ובלי אזהרה מוקדמת, התחילו להעמיס את העיזים שלי על הי משאיות. לא הבנתי מי הם ומה רצונם. הם טענו שהם מהמישטרה, אך איש מהם לא לבש מדים. כולם היו באזרחית. ביקשתי שיפסיקו להעמיס את העיזים, אך הם לא התייחסו אלי ואל בקשתי. ביקשתי שוב ושוב, והם בשלהם. בסוף ניפנו אלי, ותחת דיבורים השיבו במכות. המיפגש עם אנשי הסירת הירוקה הרי תיר צלקת קטנה מעל לעינו של הרועה קמוט-הפנים. לדבריו, זהו זכר למכות.

מרוכ פחד. כעבור כמה ימים הוזמן פארס בוריא לחקירה בחדרה. שם הודר תם על מיסמך, מבלי שידע את תוכנו. הרועה, החי עד היום בלי חשמל בביתו, לא למד מעודו קרוא וכתוב. "חתמתי מרוכ פחד", גילה, "ואחר כך התברר לי, שהחתימו אותי על העיזים שהחרימו לי ומכי רו אותן. הבטיחו שישלמו לי את הכסף כעבור שלושה חודשים". עד היום לא קיבל הרועה השהוד אגור רה שחוקה אחת עבור עדרו.

(המשך בעמוד 66)

השופט לנדאו

נוזף בתובעת

שפרצה בבני

והפסיק את

הדיון במישפט

פני שיצא אסיר מיספר 1319, ח"כ שמואל רכטמן, בפעם הראשונה מכלל מעשיהו כדי לנסוע לירושלים, לישיבה הראשונה של בית-המישפט העליון שודן בעירעורו, אמר לו אסיר אחר, אשר ידלן: "רכטמן, אל תיתן להם לשים עליך איזקים. גם עלי הם ניסו לשים, והתנגדתי בכוח. ולא הייתי באיזקים בדרך לבית המישפט."

רכטמן קיבל את העצה, אולם כשהגיע אל מכונת האסירים שעמדה להובילו לירושלים, סוהר כבל את ידיו באיזקים. הוא ניסה למחות, אולם הסוהר הודיע לו: "אתה אסיר כמו כל אחד, ואנחנו נשים עליך איזקים אפילו בכוח."

עוד לפני שהגיע רכטמן לאולם בית-המישפט בירושלים, הורה אב בית-הדין, שישב בעניינו, לסלק את הצלמים ואת צוותי הטלוויזיה גם ממסדרונות בית-המישפט. הטלוויזיה החמיצה את תמונתו של רכטמן באיזקים.

"אני אדפוק

אותך"

אדם כהפסקת המישפט, בעוד שלכל אסיר, אלא אם הוא רוצה מוסכן, נותנים להיפגש באולם או בבית-המישפט עצמו עם בני מישפחתו, הובל רכטמן אל חדר המעצר שבבניין הרוסים השוכן מול בית-המישפט. רק אחר-כך נודע, כי הסמל-כלאי שליווה אותו שוחח קודם לכן עם כתב הטלוויזיה דן סממה. השניים חר ליטו ביניהם כי רכטמן יובל לבניין הסמוך, כדי שהטלוויזיה תוכל לצלמו מחוץ לבניין, והסמל-כלאי יוכל לאמר בערב לבני מישפחתו: "הנה, צילמו אותי בטלוויזיה."

כששב רכטמן לבית-המישפט, הוא פנה אל השופט וביקש ממנו להורות לכלאים המלווים אותו להפסיק לבזות אותו, ולא להובילו באיזקים. השופט לנדאו הורה

לכלאי שהיה סמוך אל רכטמן שלא לשים יותר איזקים על ידיו של הח"כ האסיר. הכלאי השיב לשופט: "זה לא אני מחר ליט, זה הסמל שלי." לנדאו חיך ואמר לו: "אז תגיד לסמל שלך שאני נתתי הוראה."

למחרת בבוקר, כאשר עמד רכטמן לצאת ממעשיהו להמשך מישפטו בירושלים, שוב ניסו לשים על-ידיו כבלים. רכטמן התינגד בהתיעצות בכלא הוחלט בתחילה לשים עליו איזקים בכוח. אולם רק אחרי שרכטמן הודיע, שעם איזקים הוא לא ייסע לבית-המישפט, נערכה התייעצות נוספת, שכללה גם שיחות טלפון לנציבות בתייהסוהר בירושלים, והוחלט לאפשר לו לנסוע לבית-המישפט בלי איזקים.

"אני עוד אדפוק אותך", הודיע לו ה"סמל. "כאשר ייגמר המישפט שלך, אני אדחוף לך תלונה ואתה תשב אצלי בציינוק, אותי לא מעניין שום שופט עליון. השופט יכול להגיד מה שהוא רוצה בי בית-המישפט. כאן אני מחליט."

מתח

בבית-המישפט

פי קובץ התקנות של שרות בתי הסוהר מה-17 באוגוסט 1978 לא היו

פרקדנט מיכאל כספי

לא לפרוטוקול!